

„Art. 41. 1. Pracownicy terenowi państwowej administracji leśnej i rolnej mają obowiązek ochrony zwierzyny.

2. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa określi w drodze rozporządzenia kategorie pracowników, którym przysługują uprawnienia strażników łowieckich.”;

16) w art. 43 skreśla się ust. 1 i 2;

17) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45. 1. Państwo odpowiada jedynie za szkody wyrządzone w uprawach i plonach rolnych przez dziki, łosie, jelenie i daniela. Odszkodowania wypłacają przedsiębiorstwa lasów państwowych.

2. Zarządcy obwodów łowieckich i terenów nie włączonych do tych obwodów oraz dzierżawcy nie zrzeszeni w Polskim Związku Łowieckim obowiązani są zwracać właściwym przedsiębiorstwom lasów państwowych pełne kwoty odszkodowań określonych w ust. 1.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb ustalania oraz wypłaty odszkodowań określonych w ust. 1 oraz procent kwot, jakie dzierżawcy obwodów łowieckich zrzeszeni w Polskim Związku Łowieckim zwracają przedsiębiorstwom lasów państwowych, a także tryb rozliczeń z tego tytułu w przedsiębiorstwach i instytucjach państwowych.

4. Dzierżawcy obwodów łowieckich zrzeszeni w Polskim Związku Łowieckim zwolnieni są z obowiązku zwrotu odszkodowań określonych w ust. 3, jeżeli łowiecki plan hodowlany dla danego obwodu nie przewiduje pozyskania zwierzyny, o której mowa w ust. 1.”;

18) po art. 45 dodaje się art. 45a w brzmieniu:

„Art. 45a. Odszkodowanie nie przysługuje:

- 1) osobom, którym przydzielono ogrodzone grunty stanowiące własność Państwa jako deputaty rolne,
- 2) posiadaczom uszkodzonych upraw lub plonów rolnych, którzy nie dokonali sprzętu we właści-

wym terminie, odbiegającym więcej niż 14 dni od zakończenia okresu zbioru określonego gatunku roślin w danej miejscowości,

3) za szkody wyrządzone w gospodarstwie nie stanowiącym własności Państwa — o łącznej wartości nie przekraczającej przy jednorazowym oszacowaniu 200 zł,

4) za szkody wyrządzone w gospodarstwie państwowym — o wartości określonej rozporządzeniem Rady Ministrów,

5) za szkody powstałe w plonach złożonych w sterty, stogi i kopce.”;

19) w art. 52 wyrazy: „do 4.500 złotych” zastępuje się wyrazami: „do 5.000 złotych”;

20) w art. 53 wyrazy: „podlega karze aresztu do roku albo karze grzywny do 6.000 zł lub obu tym karom łącznie” zastępuje się wyrazami: „podlega karze pozbawienia wolności do roku, ograniczenia wolności albo grzywny”;

21) w art. 55 wyrazy: „podlega karze więzienia do lat 3 i grzywny albo karze aresztu do lat 3 i grzywny” zastępuje się wyrazami: „karze pozbawienia wolności do lat 3”;

22) art. 58 skreśla się.

Art. 2. Dotychczasowe umowy dzierżawne obwodu łowieckiego pozostają w mocy ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszej ustawy, z tym że w terminie jednego roku od dnia wejścia w życie ustawy dotychczasowy dzierżawca może odstąpić od umowy dzierżawy.

Art. 3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie pozostają w mocy dotychczasowe przepisy wykonawcze.

Art. 4. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawnych ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1973 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

152

USTAWA

z dnia 23 czerwca 1973 r.

o opłatach w sprawach karnych.

Art. 1. W sprawach karnych uiszcza się opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 2. 1. Skazany w pierwszej instancji obowiązany jest uiszczyć opłatę w razie skazania na karę pozbawienia wolności:

1) 3 miesięcy	600 zł,
2) do 6 miesięcy	1200 zł,
3) do 1 roku	1800 zł,
4) do 2 lat	3000 zł,
5) do 5 lat	4200 zł,
6) do 15 lat albo 25 lat	6000 zł.

2. Przepisy ust. 1 pkt 1—4 stosuje się odpowiednio w razie skazania na karę ograniczenia wolności.

Art. 3. Skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 20% od kwoty wymierzonej mu grzywny, nie mniej jednak niż 300 zł.

Art. 4. W wypadku, gdy sąd poprzestał na orzeczeniu kary dodatkowej lub zamiast kary zastosował na podstawie art. 9 § 3 Kodeksu karnego środek wychowawczy albo poprawczy, oskarżony obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 600 zł.

Art. 5. W razie orzeczenia kary łącznej opłatę wymierza się od tej kary. Jeżeli kara łączna została orzeczona wyrokiem łącznym, odrębnej opłaty od tej kary nie pobiera się.

Art. 6. W razie warunkowego umorzenia postępowania przez sąd lub prokuratora oskarżony obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 600 zł.

Art. 7. W razie nieuwzględnienia rewizji wniesionej na korzyść oskarżonego sąd wymierza za postępowanie odwoławcze opłatę podwójną w stosunku do należnej w pierwszej instancji.

Art. 8. Nie pobiera się opłaty w wypadku nieuwzględnienia rewizji wniesionej wyłącznie przez oskarżyciela publicznego albo nieuwzględnienia rewizji nadzwyczajnej.

Art. 9. W razie obniżenia wymiaru kary lub zmiany jej rodzaju na łagodniejszy sąd rewizyjny wymierza opłatę za pierwszą instancję i za postępowanie odwoławcze według kary przez siebie orzeczonej, przy czym opłata za postępowanie odwoławcze wynosi połowę opłaty za pierwszą instancję; opłata wymierzona przez sąd rewizyjny za obie instancje nie może być jednak wyższa od wymierzonej w pierwszej instancji.

Art. 10. W razie podwyższenia wymiaru kary, zmiany rodzaju kary na surpowszy lub skazania dopiero przez sąd rewizyjny, sąd ten wymierza opłatę za pierwszą instancję i za postępowanie odwoławcze — według kary przez siebie orzeczonej w jednakowej wysokości za obie instancje.

Art. 11. Jeżeli rewizja nie jest zwrócona przeciwko rozstrzygnięciu o winie albo karze zasadniczej, w razie jej uwzględnienia w granicach środka odwoławczego, za postępowanie odwoławcze sąd wymierza opłatę w wysokości 300 zł, a w razie nieuwzględnienia rewizji oskarżonego — w wysokości 1200 zł.

Art. 12. Przepisy art. 7—11 stosuje się odpowiednio w razie wniesienia środka odwoławczego od orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania.

Art. 13. 1. W sprawach z oskarżenia publicznego, w których wyłącznym oskarżycielem stał się oskarżyciel posiłkowy, oraz w sprawach z oskarżenia prywatnego, w razie uniewinnienia oskarżonego sąd wymierza oskarżycielowi posiłkowemu albo prywatnemu opłatę w wysokości od 500 zł do 2000 zł, jednakże jeżeli oskarżony nie został uniewinniony od wszystkich zarzucanych czynów — sąd może, biorąc pod uwagę ilość i rodzaj zarzutów, od których oskarżony został uniewinniony, wymierzyć opłatę niższą albo odstąpić od jej wymierzenia. Opłaty nie wymierza się, jeżeli uniewinnienie nastąpiło z przyczyn wymienionych w art. 25 § 1 Kodeksu karnego.

2. W razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżyciela posiłkowego albo prywatnego sąd wymierza za postępowanie odwoławcze opłatę w wysokości od 500 do 2000 zł.

Art. 14. Instytucje państwowe i społeczne występujące w charakterze oskarżyciela posiłkowego lub oskarżyciela prywatnego nie ponoszą opłat.

Art. 15. 1. W sprawach karnych uiszczą się opłaty od następujących wniosków i prośb:

1) od wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności albo kary ograniczenia wolności	300 zł,
2) od wniosku o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności albo kary aresztu	300 zł,
3) od wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie	300 zł,
4) od wniosku o odroczenie ściągnięcia grzywny lub o rozłożenie grzywny na raty	2% od kwoty grzywny objętej wnioskiem, nie mniej jednak niż 100 zł,
5) od wniosku o zwolnienie z odbywania reszty kary ograniczenia wolności albo kary dodatkowej	300 zł,
6) od wniosku o warunkowe zawieszenie wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności	300 zł,
7) od wniosku o zatarcie skazania	300 zł,
8) od ponownej prośby o ułaskawienie	300 zł,
9) od wniosku o wznowienie postępowania	1000 zł.

2. Opłaty wymienione w ust. 1 uiszczą się wraz ze złożeniem wniosku lub prośby. Do wniosku lub prośby dołącza się dowód wpłacenia opłaty do kasy sądowej. W razie wznowienia postępowania opłata od wniosku w tym przedmiocie ulega zwrotowi.

3. Organ wykonujący orzeczenie, instytucja państwowa lub społeczna, kolektyw pracowniczy, dowódca jednostki wojskowej lub kolektyw żołnierski, uprawnione do złożenia wniosku lub prośby, nie mają obowiązku uiszczenia opłat wymienionych w ust. 1.

Art. 16. 1. Wysokość przypadającej opłaty określa w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd, a w razie warunkowego umorzenia postępowania przez prokuratora — prokurator.

2. Jeżeli w orzeczeniu, o którym mowa w ust. 1, opłaty nie określono albo błędnie ustalono jej wysokość, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje sąd odwoławczy lub sąd pierwszej instancji, a w razie warunkowego umorzenia postępowania przez prokuratora — prokurator lub sąd rozpoznający zażalenie.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w razie rozpoznania wniosku lub prośby bez uiszczenia opłaty.

Art. 17. 1. Do zwolnienia od opłat stosuje się odpowiednio przepisy o zwolnieniu od kosztów postępowania karnego.

2. Zwolnienie od opłat sąd stwierdza w orzeczeniu kończącym postępowanie.

3. Zwolnienie od opłat, o których mowa w art. 15, następuje w postanowieniu wydanym przed rozpoznaniem wniosku lub prośby.

4. Przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio.

Art. 18. 1. Na orzeczenie w przedmiocie opłat przysługuje zażalenie, jeżeli nie wniesiono rewizji.

2. Na postanowienie prokuratora przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy.

Art. 19. 1. Za odpisy, zaświadczenia i inne dokumenty, wydawane na wniosek na podstawie akt, pobiera się od wnioskodawcy opłatę kancelaryjną, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

2. Do opłat, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wysokości i sposobu uiszczenia opłat kancelaryjnych w sprawach cywilnych.

Art. 20. 1. Prawo do ściągnięcia zasądzonych opłat przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, w którym należało je uiścić.

2. Prawo strony do żądania zwrotu opłaty przedawnia się z upływem 3 lat od dnia powstania tego prawa.

Art. 21. Przepisy ustawy stosuje się również w postępowaniu:

- 1) karnym skarbowym, jeżeli orzeczenie zostało wydane przez sąd lub prokuratora, przy czym przepisy ustawy dotyczące opłat od kary grzywny stosuje się odpowiednio także do kary pieniężnej,
- 2) sądowym — w sprawach o wykroczenia, przy czym opłata wymierzona w razie skazania na karę aresztu albo karę ograniczenia wolności wynosi 600 zł,
- 3) w stosunku do żołnierzy, przy czym opłata w razie skazania na karę aresztu wojskowego albo karę ograniczenia wolności nie może być niższa niż 600 zł.

Art. 22. 1. Do wykonywania orzeczeń w części dotyczącej opłat stosuje się odpowiednio przepis art. 150 Kodeksu karnego wykonawczego oraz przepisy tego kodeksu dotyczące kosztów sądowych.

2. Jeżeli suma uiszczona lub ściągnięta nie wystarcza na pokrycie grzywny i opłat w sprawach karnych, opłaty mają pierwszeństwo w zaspokojeniu przed grzywną. Przepisu art. 151 Kodeksu karnego wykonawczego nie stosuje się.

Art. 23. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wprowadzać inne opłaty w sprawach karnych oraz zmieniać wysokość opłat ustalonych w niniejszej ustawie.

Art. 24. 1. W sprawach, w których przed wejściem w życie ustawy rozpoczęto rozprawę główną, wymierza się opłaty według przepisów dotychczasowych; w razie jednak odroczenia rozprawy lub ponownego rozpoznania sprawy albo po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia opłaty wymierza się według przepisów ustawy.

2. Nie pobiera się opłat od wniosków i prośb złożonych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 25. Traci moc dekret z dnia 23 stycznia 1947 r. o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. z 1947 r. Nr 19, poz. 73 z późniejszymi zmianami).

Art. 26. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

153

USTAWA

z dnia 23 czerwca 1973 r.

zmieniająca ustawę o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 1. W ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44, poz. 220 i z 1972 r. Nr 53, poz. 342) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 106 ust. 3 wyrazy: „z ćwiczeń lub przeszkolenia wojskowego” zastępuje się wyrazami: „z ćwiczeń wojskowych”,